

Дивний сум і туга
Мою душу пройма
І морочить її без упину,
Ані днини нема,
Ні години нема,
Щоби я з того суму не гинув.

Прийде ніч, як той крук,
Витягає сто рук,
Запускає сто кігтів у душу —
Сіра днина нудна
Добігає кінця,
Я знов ночі боятися мушу.

Львів, 1895

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Із записної книжки»](#);